

РЕШЕНИЕ

№ 1205

гр. София, 26.02.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в публично заседание на 13.02.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Николова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **12786** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 144-178 АПК. Образувано е по жалба на [фирма] /БТК ЕАД/ срещу Решение № Ж-153/2016 от 24.10.2017г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е издадено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че лицето, което е сезирало КЗД, е имало надлежно сключени договори с БТК ЕАД, във връзка с което дружеството е обработвало законосъобразно нейните лични данни. БТК ЕАД е обработило данни на клиент, с цел изпълнение на договор, за който дружеството не е имало данни, че е неистински. Твърди се, че това са действия извършени от конкретни, неустановени физически лица, явно извършени не в съответствие с техни служебни задължения и инструкции, дадени им от страна на БТК ЕАД. Дружеството е имало съгласието на лицето за обработка на неговите лични данни във връзка със сключени други договори. Изложени са съображения, че с влязло в сила решение на АССГ, на КЗЛД са дадени указания производството да бъде спряно до изясняване на всички обстоятелства по преписката образувана в РП С.. В решението не било посочено и в какво точно се изразява обработването на данните. Сочи и, че подалото жалба лице не е претърпяло вредни последици, тъй като то не е било свързано със съставения неистински документ и не е извършвало плащания или други действия във връзка с него. БТК ЕАД е понесла преки вреди. Санкцията била определена над минималния размер с бланкетния мотив, че нарушението не е първо. Моли съдът да отмени оспореното решение.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Моли съдът да остави в сила административния акт като правилен и законосъобразен. Твърди, че актът е постановен при изяснена фактическа обстановка. Личните данни на лицето подало жалбата са обработвани неправомерно, без изразено от негова страна съгласие и без наличието на основания за обработването им. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Е. И. Г. оспорва жалбата. Възразява срещу аргумента на дружеството жалбоподател, че операторът бил обработвал личните данни като е смятал, че договорът е действителен. Сочи, че е положила неистови усилия да се пребори с администратора в период от 2 години. Моли съдът да отхвърли жалбата. Претендира разноски по представен списък.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Обжалва се подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, съгласно чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/. Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на акта, за която е налице и пряк и непосредствен интерес от обжалването, в срок. От доказателствата по делото се установява, че решението на КЗЛД е връчено на жалбоподателя на 27.10.2017г., видно от представената по делото обратна разписка, а жалбата е подадена по пощата на 09.11.2017г. (видно от клеймото на приложения пощенски плик). Предвид това съдът приема, че жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество тя е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

От представените по делото доказателства се установява следното от фактическа страна.

Административното производство е започнало по жалба вх. № Ж-153/12.04.2016г. на Е. И. Г. до КЗЛД срещу БТК ЕАД. В жалбата се твърди, че от името на Г. бил сключен договор № 710126693820012016-36034482, „V. S. M“, за закупуване на апарат LG и ползване на мобилна услуга чрез телефонен номер [ЕГН]. Договорът бил сключен на 20.01.2016г., в 17:20 ч., в [населено място], [улица]. Сочи се, че договорът не е сключен от Е. Г. или от упълномощено от нея лице, както и че тя не е посещавала на 20.01.2016г., нито през последните няколко години [населено място]. Описана е осъществилата се фактическа обстановка, протеклата комуникация със служители на дружеството и липсата на безусловно изясняване на случая, тъй като съществувало противоречие във фактите – прекратен ли е или не договорът от 20.01.2016г. и има ли по него задължения, като се акцентира и върху неправомерния достъп до данните от профила ѝ на www.vivacom.bg и искането да се прехвърли преди това на нейно име телефонен номер [ЕГН]. Приложени са жалба до БТК ЕАД, оплакване № 298019, извлечения от фактури, договори, сключени с лицето жалбоподател, отговори по направеното оплакване, в които се сочи, че процесният договор е прекратен и няма неплатени задължения и други.

С писмо от 30.05.2016г. на БТК ЕАД е указано да представи становище в 7-дневен срок ведно с относимите по случая доказателства, както и заверено копие на договор 710126693820012016-36034482. Към постъпилия в КЗЛД отговор, че договорът не бил подписан от трето лице, БТК ЕАД е представило, както процесния договор, така и договор за лизинг от 20.01.2016г., тристранно споразумение за заместване на страна, с

което Е. Г. е заместена от друго лице - Д. К. С..

От Софийска районна прокуратура /СРП/ е изискана информация дали се води производство пред нея с цел за изясняване на обстоятелството има ли извършено документно престъпление. Постъпил е отговор от СРП, че на 31.08.2016г. прокурорска преписка № 17106/2016г. по описа на СРП е изпратена на Районна прокуратура /РП/ – С. по компетентност на основание чл. 36, ал. 1 НПК. В отговор на последващо изпратено писмо, РП – С. сочи, че на 13.09.2016г. е образувана преписка № 2290/2016г. С постановление от 14.09.2016г. е образувано досъдебно производство № 3393М-564/2016г. срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 309, ал. 1 НК за това, че на 20.01.2016г. в [населено място] е съставен неистински частен документ – договор № 710126693820012016-36034482 и го е употребил, за да докаже, че съществува право на потребителя Е. И. Г. да получи достъп до мобилните услуги на БТК ЕАД.

На проведеното на 26.10.2016г. заседание КЗЛД взема решение за допустимост на жалбата и конституира страните в производство. Предложен е проект на решение, с което административното производство по жалбата да бъде спряно на основание чл. 54, ал. 1, т. 5 АПК до отпадане основанието за това, гласуван „за“ от присъстващите 4 членове на КЗЛД.

На основание чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД КЗЛД се произнася с Решение № Ж-153/2016г. от 28.11.2016г., с което жалба № Ж-153/12.04.2016г. е обявена за допустима и са конституирани страните в производството. На основание чл. 54, ал. 1, т. 5 от АПК производството е спряно до отпадане на основанието за спиране.

По жалба на Е. И. Г. срещу Решение № Ж-153/2016г. от 28.11.2016г. на КЗЛД в АССГ, е образувано административно дело 399/2017г. С Определение № 2283/07.04.2017г. по адм. дело № 399/2017г. по описа на АССГ Решение № Ж-153/2016г. от 28.11.2016г. е отменено и преписката е върната на КЗЛД за възобновяване на спряното административно производство съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона. В мотивите на съдебния акт е посочено, че наличието на данни за извършено престъпление е основание за спиране на производството по чл. 54, ал. 1, т. 3 АПК. Определението е влязло в сила на 02.05.2017г.

Видно от писмо рег. № П-3438/23.05.2017г. преписката е получена от административния орган за ново произнасяне на 23.05.2017г.

С писмо изх. № П-3624/31.05.2017г. от РП С. са изискани данни за хода на образуваното по случая досъдебно производство, а в случай на изготвена експертиза на подписа положен под спорния договор е изискано предоставяне на същата. С писмо изх. № Ж-153/2016/17.08.2017г. от РП повторно е изискана същата информация.

Видно от писмо рег. № П-4140/14.06.2017г. и писмо вх. № Ж-153/33/07.09.2017г. РП С. е изпратила на КЗЛД заверено копие от изготвената графологическа експертиза по делото /протокол № 28/26.05.2017г. на НТЛ при РУ-С./. В експертизата е посочено, че подписът положен на договор с № 36034482 от 20.01.2016г., на Приложение № 1 към договора не е на Е. И. Г..

Видно от Протокол № 46 от 26.07.2017г. от заседание на КЗЛД производството е възобновено и е насрочено заседание за разглеждане на жалбата по същество. От представените по делото писма (л. 35 – 36 от делото) се установява, че страните са уведомени за насроченото заседание и им е предоставена възможност за депозиране на становище и представяне на доказателства.

На 15.08.2017г. Е. Г., чрез процесуалния си представител е депозирала Становище (вх. № Ж-153/15.08.2017г.)

На 07.09.2017г. е проведено открито заседание на КЗЛД, видно от представения по делото протокол № 52/07.09.2017г. Жалбата на Е. Г. е приета за основателна. Предложен е проект на решение, приет с три гласа „За”. Против и въздържали се няма. Въз основа на взетото от Комисията на това заседание решение е издаден процесният административен акт, с който на основание чл. 10, ал. 1, т. 7 във връзка с чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД жалба № Ж-153/12.04.2016г. е обявена за основателна и на БТК ЕАД на основание чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 20 000 лв. за обработване на личните данни на Г. в нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД.

Предвид установеното от фактическа страна съдът намира следното от правна страна. Решението е постановено от компетентен орган. Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД, КЗЛД е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия посочени в чл. 10, ал. 1 от ЗЗЛД. Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД.

При издаването на акта е спазена предвидената от чл. 59 АПК писмена форма. Изложени са фактическите и правни основания за издаване на акта. Установените от органа факти са подведени под съответстващата им правна норма.

Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са основание за отмяна на акта. Спазени са изискванията на чл. 9, ал. 4 от ЗЗЛД и чл. 39, ал. 1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни, като жалбата е разгледана в открито съдебно заседание, с призоваване на страните и събиране на доказателства, а решението е взето единодушно от членовете на административния орган, при необходимия кворум и мнозинство.

Не е допуснато нарушение на материалния закон. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Целта на ЗЗЛД е да се гарантира неприкосновеността на личността и личния живот, като се защитят физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни и се регламентира правото на достъп до събираните и обработвани такива данни. Предвидената в закона защита на личните данни не е абсолютна и подлежи на ограничение в изрично предвидени в закона случаи. Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД регламентира седем алтернативни хипотези, в които обработването на лични данни, е допустимо. Обработването на лични данни, е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от изчерпателно изброените в нормата условия. Разпоредбата на § 1, т. 1 ЗЗЛД дава легална дефиниция на понятието "обработване на лични данни", а именно всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, в т.ч. и разпространяване. В случая от доказателствата по делото се установи, че БТК ЕАД е обработвало лични данни на свой клиент, във връзка с договор, за който е установено, че не е подписан от него. В

тази връзка са неоснователни доводите на жалбоподателя, че той е разполагал с личните данни на Г., тъй като има сключени с нея други договори. Дружеството е наказано, защото неправомерно е използвало (логично чрез своите служители) личните данни на лицето, за да сключи нов договор с него. Обстоятелството, че дружеството не е знаело и че става въпрос за неправомерни действия на служители на дружеството, в нарушение на служебните им задължения също няма значение, защото отговорността на юридическите лица е безвиновна. Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 3 ЗЗЛД обработването е допустимо, когато то е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане. Спорният въпрос по делото е дали е неправомерно обработване на лични данни от администратор на лични данни, който разполага с тези данни по силата на друго правоотношение с лицето, но обработвал тези данни извън това правоотношение. Жалбоподателят твърди, че е обработвал законосъобразно данните, тъй като не е знаел, че сключения нов договор е неистински. Съгласно чл. 3, ал. 4 от ЗЗЛД администраторът осигурява спазването на изискванията на чл. 2, ал. 2. Съдът намира, че в случая жалбоподателят е допуснал неправомерно използване на лични данни, с които е разполагал. Безспорно е установено, че Е. Г. не е подписвала договора във връзка, с който е подала оплакването до КЗЛД. В информационната система на дружеството обаче този договор се води на името на Е. Г. и на същата са начислявани суми. Това води до единствения възможен извод, че дружеството не е предприело необходимите мерки за защита на личните данни на свой клиент, което е довело до неправомерното им обработване. Отговорността за това неправомерно обработване следва да се понесе от жалбоподателя, защото той е този, който в качеството на администратор на лични данни следва да вземе необходимите мерки за защитата на личните данни, с които разполага. Именно поради това съдът не споделя доводите изложени в жалбата, че не дружеството, а неустановени физически лица са извършили не в съответствие със служебните им задължения и инструкции, нарушението. Задължение на администратора на лични данни е да въведе съответните практики, които да гарантират опазването на личните данни на неговите клиенти.

Неоснователен е и довода, че на ответника с влезлия в сила съдебен акт по дело 399/2017г., са дадени указания за спиране на производството на основание чл. 54, ал. 1, т. 3 АПК. След възобновяване на производството са били налични доказателства, че подписа върху спорния договор не е на оплакването се пред Комисията лице, поради което правилно производството не е отново спряно, а КЗЛД в съответствие със своите правомощия е постановила акт по същество.

Не се споделят и доводите, че бланкетно е посочено, че е извършено нарушение на чл. 4 от ЗЗЛД, без да се посочвало в какво точно се изразявало обработването. В мотивите на акта е посочено, че не е налице нито една от хипотезите на чл. 4, ал. 1, т. 1-7 ЗЗЛД, от което следва, че обработването е неправомерно. Този извод на административния орган не е опровергван нито от събраните в хода на административното производство доказателства, нито в съдебното производство. В тежест на жалбоподателя е да докаже, че обработва данните законосъобразно, т.е., че е налице някоя от законовите хипотези предвидени чл. 4, ал. 1, т. 1-7 ЗЗЛД. Жалбоподателят не доказва, че правомерно е обработил личните данни, съобразно с императивните правила на ЗЗЛД. Когато се обработват лични данни на физическо лице то следва да даде своето съгласие за това. В случая във връзка с обработването на личните данни по договор №

710126693820012016-36034482 не е налице съгласие на Е. Г.. Съгласието дадено във връзка с другите и договори не може да се приеме за съгласие и по този договор.

Относно размерът на наложената имуществена санкция. Когато Комисията е сезирана с жалба от физическо лице, което твърди, че са му нарушени правата по ЗЗЛД, тя се произнася, съгласно чл. 38, ал. 2 с решение. Съгласно дадените от закона в този случай правомощия тя постановява решение, с което може да се произнесе в следния смисъл: а) да даде задължителни предписания, б) да определи срок за отстраняване на нарушението и в) да наложи административно наказание. Съгласно чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД за нарушения по чл. 2, ал. 2 и ал. 3 и чл. 4 администраторът на лични данни се наказва с глоба или с имуществена санкция от 10 000 до 100 000 лв. В случая е определена санкция в размер на 20 000лв. Жалбоподателят счита, че тя следва да е на минимума. В мотивите на акта се посочва, че това не е първо нарушение на дружеството, поради което наказанието е над минимума. Въпреки, че в мотивите на акта не се сочи в какво се изразяват другите нарушения и дали актовете, с които са установени такива нарушения и/или наложени наказания са влезли в сила, съдът намира, че в случая размерът на санкцията не е завишен. Тежестта на извършеното нарушение е достатъчно голяма, за да обоснове налагането на санкция над минимума. Наложената санкция е към долната граница (максимума е 100 000 лв.). Допускането да се сключи договор за предоставяните от дружеството на услуги, без за това да е налице подписан договор с посоченото като титуляр лице води до извод, за непредприемане от страна на жалбоподателя на необходимите мерки за защита на личните данни, с които дружеството разполага. Предвид изложеното жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли. Липсват отменителни основания по смисъла на чл. 146 вр. чл. 168 АПК.

При този изход на спора претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение следва да му се присъди на основание чл. 143, ал. 4 АПК, чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 144 АПК и Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010 г. на ВАС по т. д. № 5/2009 г. На основание Наредбата за заплащането на правната помощ и с оглед правната и фактическа сложност на делото, провеждането само на едно съдебно заседание същото следва да е в размер на 100 лв.

На основание чл. 143, ал. 3 АПК претендираните от

заинтересованата страна разноси, следва да и се присъдят в доказан по делото размер – 1356,00 лв. договорено и заплатено възнаграждение за един адвокат.

Така мотивиран, Административен съд София - град, II-ро отделение – 32-ри състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № Ж-153/2016г. от 24.10.2017г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата от 100.00 (сто) лева деловодни разноси.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Е. И. Г. сумата от 1356.00 (хиляда триста петдесет и шест) лева деловодни разноси.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република Б..

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: